

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4628/2022
20.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојана Вучковић, адвокат у ..., против туженог Дом ученика средњих школа у Лесковцу, чији је пуномоћник Илија Петрушић, адвокат у ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2786/2022 од 28.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 20. априла 2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2786/2022 од 28.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 154/18 од 23.05.2018. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог број .. од 23.03.2016. године. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 38.380,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2786/2022 од 28.07.2022. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 23.03.2016. године, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 38.380,00 динара. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.000,00 динара,

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП-а

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису од утицаја ревизијски наводи да је побијана одлука захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Таква битна повреда не представља дозвољени ревизијски разлог предвиђен у члану 407. Закона о парничном поступку, због чега наводи ревидента у том делу нису од утицаја у ревизијском поступку. Ревидент не указује у чему се састоје друге повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП-а на који члан се у ревизији позива.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је почев од 20.01.2011. године био в.д. директора туженог, а по конкурс од марта 2012. године је код туженог обављао функцију директора, све до 18.11.2015. године, када је смењен са дужности пре истека мандата, па је наставио са радом код туженог на пословима У периоду док је тужилац био директор туженог, запослена ББ је поднела тужбу Вишем суду у Лесковцу против туженог због мобинга, по којој је тај суд донео пресуду П1 16/14 од 25.12.2015. године, којом је утврђено да је од стране одговорног лица туженог, тада директора АА, тужиља трпела злостављање на раду и обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова због повреде права личности, исплати износ од 70.000,00 динара, да о свом трошку објави пресуду у листу „Вечерње новости“ и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 115.400,00 динара. Наведена пресуда је постала правноснажна, будући да тужени није изјавио жалбу. Потом је тужени образовао комисију која је утврдила да укупна штета проистекла из наведеног судског поступка износи 343.842,00 динара, који износ представља накнаду износа које је тужени платио адвокатима на име заступања, запосленој ББ, и трошкове на име објављивања пресуде Вишег суда у Лесковцу у дневном листу „Вечерње новости“, о чему је тужени током првостепеног поступка доставио доказе. Након тога је директор туженог донео побијано решење о накнади штете од 23.03.2016. године којим је обавезао тужиоца да штету у наведеном износу уплати на рачун туженог у року од 45 дана од дана пријема решења, те да уколико то не учини да ће покренути поступак пред судом. Тужилац наведени износ није уплатио туженом.

На основу утврђеног чињеничног стања закључак је првостепеног суда да тужилац има правни интерес да тражи поништај решења о накнади штете, јер би тужени, да тужилац није тражио поништај истог, поступио по решењу и тужиоцу би наведени износ одбио од зараде. Првостепени суд усваја тужбени захтев и поништава решење туженог, налазећи да је било пропуста у поступку његовог доношења јер комисија, коју је образовао директор, није тужиоца саслушала и није му омогућила да учествује у поступку утврђивања постојања штете, није утврдила околности под којима је штета настала, није извела све доказе и није утврдила ко је штету проузроковао, сходно Правилнику туженог.

Апелациони суд у Нишу не прихвата материјалноправне закључке првостепеног суда и налази да је првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Другостепени суд образлаже да је основ за доношење побијаног решења у одредби члана 9. Закона о спречавању злостављања на раду, те да је у складу

са Правилником о радној дисциплини и материјалној одговорности запослених тужени утврдио висину штете на основу књиговодствене документације, због чега комисија туженог није била у обавези да саслуша тужиоца, чија се одговорност заснива на пресуди Вишег суда у Лесковцу П1 16/14 од 25.12.2015. године.

Из наведених разлога другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Ревизија тужиоца није основана.

Правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за поништај решења туженог од 23.03.2016. године. Током поступка је утврђено да је тужилац обављао функцију директора туженог, да је правноснажном пресудом Вишег суда у Лесковцу утврђено да је запослена ББ трпела злостављање на раду од стране овде тужиоца, по ком основу је тужени као правно лице обавезан да запосленој накнади нематеријалну штету и накнади трошкове парничног поступка у складу са одредбом члана 9. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Сл. гласник РС“ бр. 36/2010). Одредбом члана 9. став 2. истог закона прописано је да послодавац који је накнадио штету коју је проузроковало одговорно лице или запослени, има право да од тог лица или запосленог захтева накнаду износа исплаћене штете. Слична одредба општег карактера прописана је и Законом о раду у члану 163. став 7. У циљу утврђивања висине штете, директор туженог је у складу са одредбом члана 34. Правилника о радној дисциплини и материјалној одговорности запослених образовао комисију чији је задатак био да утврди штету, односно обрачуна све издатке које је тужени имао поводом судског поступка који се водио против њега, а због злостављања на раду које је учинио овде тужилац. Директор туженог је донео побијано решење од 23.03.2016. године, у поступку и по овлашћењу из одредбе члана 69. Закона о ученичком и студентском стандарду („Сл. гласник РС“ 18/2010 и 15/2013) и члана 36. Правилника туженог, којим је прописано да директор доноси решење којим запосленог оглашава одговорним за насталу штету и обавезује га да је накнади, одређује рок и начин надокнаде штете, решењем, у смислу одредбе члана 38. истог Правилника, којим је прописано да, ако запослени не накнади штету у року одређеном решењем, тужени има право да захтева накнаду штете пред надлежним судом. Комисија коју образује директор ради утврђивања штете је помоћни орган директора. Сам рад комисије, као техничког тела за утврђивање висине штете, и евентуално учињене повреде поступка у њеном раду на које указује тужилац, нису од утицаја на правилност побијаног решења које је донео директор. Одговорност тужиоца за штету која му се ставља на терет, као и сама висина штете, свакако ће бити предмет расправљања у судском поступку који је покренуо овде тужени ради обавезивања овде тужиоца на плаћање новчаног износа из решења од 23.03.2016. године, чиме је обезбеђена правна заштита тужиоцу.

Из напред наведених разлога, правилна је одлука другостепеног суда којом је одбио тужбени захтев за поништај решења од 23.03.2016. године.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима суд води рачуна по службеној дужности, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић